

Sygn. akt: XII C 4161/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Częstochowie XII Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Edyta Góra
Protokolant:	protokolant stażysta Kinga Jaworska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2020 r. w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa B. J.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda B. J. kwotę 31.403,60 zł. (trzydzieści jeden tysięcy czterysta trzy złote i sześćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie z tym, że:

- od kwoty 30.953,60 zł. (trzydzieści tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt trzy złote i sześćdziesiąt groszy) od dnia 23 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 450 zł. (czteryście pięćdziesiąt złotych) od dnia 19 lutego 2019 roku do dnia zapłaty;

2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.156,41 zł. (trzy tysiące sto pięćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu po ich stosunkowym rozdzieleniu.

Sygn. akt XII C 4161/18

UZASADNIENIE

Powód B. J. w dniu 17.05.2018 roku złożył przeciwko (...) S.A. w S. pozew o zapłatę kwoty 48.862,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23.11.2017 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, kwoty 2.091,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23.11.2017 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za koszty opieki, kwoty 450,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód domagał się zasądzenia zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że w następstwie wypadku drogowego z dnia 16.08.2017 roku doznał złamania kompresyjnego trzonu kręgu L2, co spowodowało naruszenie czynności ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni. Podał, że pojazd sprawcy wypadku w dniu zdarzenia w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych ubezpieczony był u pozwanego. Wskazał, iż po przeprowadzeniu przez pozwanego postępowania likwidacyjnego otrzymał kwotę 11.138,00 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 805,69 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwotę 588,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki (4 tygodnie po 3 h przy stawce 7,00 zł/h). W ocenie powoda pozwany nie zlikwidował szkody w całości, bowiem

dotychczas przyznane świadczenie jest nieadekwatne i niewspółmierne w odniesieniu do szkody i negatywnych następstw zdarzenia, a zatem konieczne było wytoczenie powództwa.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany przyznał swą odpowiedzialność za szkodę spowodowaną zdarzeniem komunikacyjnym, które miało miejsce w dniu 16.08.2017 roku. Podał, że w jego ocenie przyznane i wypłacone poszkodowanemu zadośćuczynienie jest odpowiednią sumą w rozumieniu art. 445 § 1 kc, a żądana przez powoda kwota jest rażąco wygórowana. Odnośnie kosztów opieki pozwany wskazał, iż powód nie wykazał, iż poszkodowany wymagał opieki osób trzecich przez okres 8 tygodni przez 3h dziennie przy przyjęciu stawki 15,59 zł. Pozwany wskazał, iż nie uznaje roszczenia w przedmiocie zwrotu kosztów leczenia w wysokości 450,00 zł, albowiem powodowi przysługiwało prawo do świadczeń refundowanych przez NFZ, a poszkodowany ma obowiązek podejmowania czynności zmierzających do minimalizacji zaistniałej szkody.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 16.08.2017 roku o godz. 10.15 w miejscowości R. (woj. (...)) na ulicy (...) na wysokości posesji nr (...) A. M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując w terenie zabudowanym pojazdem ciężarowym marki S. nr rej. (...) wraz z naczepą marki S. nr rej. (...) podczas wykonywania manewru skrętu w drogę dojazdową do cementowni nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu wprost ulicą (...) w kierunku drogi (...) pojazdowi marki R. (...) nr (...) kierowanemu przez J. J., a następnie doprowadził do zderzenia w/w pojazdów w wyniku czego pasażer samochodu marki R. (...) B. J. doznał obrażeń ciała w postaci złamania kompresyjnego trzonu kręgu L2, co spowodowało naruszenie czynności ciała i rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni.

A. M. został za powyższy czyn skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 09.03.2018 roku w sprawie sygn. akt XI K 150/18 na karę grzywny.

Z miejsca zdarzenia powód został przetransportowany przez Zespół (...) do Wojewódzkiego Szpitala (...) im. (...) w C.. W Szpitalnym Oddziale Ratunkowym powód został poddany badaniom diagnostycznym, po których przyjęto go na Oddział Ortopedii i (...) Urazowej. Hospitalizacja powoda trwała w okresie od 16.08.2017 roku do 17.08.2017 roku. Rozpoznano u niego złamanie kompresyjne trzonu kręgu L2, zespół bólowy kręgosłupa L-S.

Powoda leczono zachowawczo stosując unieruchomienie w gorsecie J. oraz leki przeciwbólowe przez okres 4-6 miesięcy. Przy wypisie zalecono leki oszczędny tryb życia i dalsze leczenie w (...). Powód kontynuował leczenie i (...) w Wojewódzkim Szpitalu (...) in. (...) w C. oraz prywatnie w Poradni Neurochirurgicznej w Centrum Medycznym (...) w C. oraz w (...) lek. (...). T. R. – neurochirurga. Termin oczekiwania na wizytę kontrolną u neurochirurga w ramach NFZ był bardzo odległy, wobec czego powód zdecydował się na leczenie prywatne. W celu dojazdu na wizytę kontrolną do neurochirurga powód musiał organizować prywatny transport karetką, bo musiał podróżować w pozycji leżącej, a transport w ramach NFZ na wizytę prywatną nie był możliwy. Powód przebywał w pozycji leżącej przez trzy miesiące po wypadku. W tym czasie nie mógł korzystać nawet z toalety, a formą rehabilitacji było jedynie napinanie i rozluźnianie mięśni. Przez okres półtora miesiąca. Unieruchomienie w gorsecie ortopedycznym utrzymano przez około 4 miesiące. Leczenie powoda trwało około 6 miesięcy. Przez cały okres leczenia zalecano powodowi oszczędny tryb życia, unikanie skrętów i skłonów tułowia, dźwigania. Powód zażywał leki przeciwbólowe i otrzymywała zastrzyki z heparyny. Na zwolnieniu lekarskim powód przebywał do 08.02.2018 r. W wyniku wypadku powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 8 %. Uszczerbek na zdrowiu przejawia się deformacją trzonu L2 w badaniach radiologicznych i ograniczeniem ruchomości kręgosłupa piersiowo-lędźwiowego. W związku z doznanymi obrażeniami występują ograniczenia ruchu, głównie w zakresie zgięcia i nachylenia. U powoda nie ma szansy na odzyskanie pełni zdrowia. Skutki wypadku powód będzie odczuwał do końca życia. W codziennym funkcjonowaniu może mieć problemy z utrzymaniem dłuższej pozycji schylonej, problemy przy przenoszeniu ciężkich przedmiotów, na koniec dnia może odczuwać dolegliwości bólowe kręgosłupa piersiowo- lędźwiowego. Powinien unikać dźwigania, pracy w pozycji

schylonej. Rokowania na przyszłość należy oceniać ostrożnie, z uwagi na możliwość zwiększenia już istniejących zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa na podłożu deformacji pourazowej trzonu kręgu L2. Trudno ocenić, kiedy nastąpią, ale należy stwierdzić, że mogą pojawić się wcześniej niż w kręgosłupie bez urazu.

Po wypadku powód przez kilka dni odczuwał dolegliwości bólowe o dużym natężeniu. Następnie przez okres 2-3 miesięcy odczuwał dolegliwości o średnim natężeniu. Przez kolejne 2-3 miesiące dolegliwości bólowe miały lekkie natężenie. Obecnie powód nadal odczuwa okazjonalnie dolegliwości bólowe przy zmianie warunków atmosferycznych, po przeciążeniu, których natężenie jest lekkie do umiarkowanego. Z uwagi na występujące dolegliwości bólowe związane z wymuszoną pozycją ciała, zmianą pogody, dłuższym stanem lub chodzeniem powód zmuszony jest stosować leki przeciwbólowe. Dolegliwości bólowe uzasadniają korzystanie przez powoda 3 razy do roku z rehabilitacji - fizykoterapii (po 10-15 zabiegów).

Po wypadku powód wymagał pomocy osób trzecich przy czynnościach dnia codziennego takich jak: mycie, kąpiel, ubieranie się, przygotowywanie posiłków, zakupy, utrzymanie porządku, załatwianie spraw poza domem. Przez pierwsze miesiące wymagał pomocy przy obracaniu się na łóżku, przy siadaniu. Wymagał karmienia. Pomoc była konieczna przez okres 12 tygodni. Przez pierwsze 2 tygodnie pomoc ta była konieczna przez 4 godziny dziennie. Przez kolejne 2 tygodnie pomoc była konieczna przez 3 godziny dziennie, przez dalsze 4 tygodnie w wymiarze 2 godzin dziennie, a przez kolejne 4 tygodnie w wymiarze 1 godziny czasu. Opiekę nad powodem sprawowała żona i rodzice.

Koszt jednej godziny usług opiekuńczych w 2018 r. świadczonych przez Gminny Ośrodek Pomocy (...) w R. wyniósł 15.95 zł.

W chwili wypadku powód miał 27 lat, lubił jeździć na rowerze i snowboardzie. Był aktywny fizycznie i nie odczuwał żadnych dolegliwości bólowych ze strony kręgosłupa. Wraz z żoną zaczęli życie jako młode małżeństwo. Zaciągnęli kredyt na zakup i wykończenie mieszkania. Przed wypadkiem powód posiadał dobrze płatną pracę, która pozwalała na spłatę kredytów. Przez 6 miesięcy po wypadku powód w ogóle nie pracował. Otrzymał zasiłek chorobowy w wysokości 75% najniższej krajowej. Zasiłek był znacznie niższy niż uzyskiwane przed wypadkiem wynagrodzenie za pracę. Po wypadku małżonkowie popadli w kłopoty finansowe, zadłużyli się u rodziców. Ponieśli wydatki na prywatne leczenie i rehabilitację, na transport medyczny, albowiem powód nie mógł skorzystać ze świadczeń zdrowotnych w ramach NFZ, z uwagi na zbyt długie terminy oczekiwania. Po zakończeniu zwolnienie lekarskiego otrzymał propozycję przejścia na inne – lepsze stanowisko pracy. Praca na nowym stanowisku była gorzej płatna i wiązała się też z okresowymi urloпами bezpłatnymi. Z tego względu powód zmienił pracę. Nowa praca okazała się jednak zbyt ciężka z uwagi na ograniczenia fizyczne spowodowane wypadkiem. Powód podjął kolejne zatrudnienie w Hucie (...). W związku z doznany urazem, mniejszą sprawnością fizyczną powód rozważa przekwalifikowanie się. Chciałby zostać operatorem programistą maszyny (...), ale na to potrzebne są środki finansowe.

Po wypadku powód stosował leki uspokajające, nie mógł spać. Obecnie, gdy prowadzi samochód i widzi ciężarówkę odczuwa obawę.

Pozwany (...) S.A. z siedzibą w S. ubezpieczał pojazd, którym poruszał się sprawca wypadku w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Przed wytoczeniem powództwa pozwany decyzją z dnia 15.11.2017 roku wypłacił powodowi kwotę 11.138,00 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 655,69 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia w oparciu o przedłożone faktury. Ponadto decyzją z dnia 03.01.2018 roku przyznał powodowi kwotę 150,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia w oparciu o paragon z dnia 14.12.2017 roku oraz kwotę 588,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki. Pozwany przyjął, iż powód wymagał opieki przez 4 tygodnie po 3 godziny dziennie, przy czym zastosował stawki w wysokości 7,00 zł za godzinę.

(dowody: dokumentacja dotycząca postępowania likwidacyjnego k. 36- 43, paragon k. 44, faktura VAT k. 45, dokumentacja medyczna k. 46- 82, pismo (...) k. 83, wyrok nakazowy w aktach sprawy XI K 150/18, akta szkody k. 125, zeznania świadka M. J. k. 133, zeznania świadka J. J. k. 133- 134, zeznania świadka E. J. k. 134- 135, zeznania

powoda B. J. k. 135-137, pismo (...) w R. k. 137, opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii D. K. k. 144- 147, opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii M. W. – k. 161-163)

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków oraz zeznania powoda, gdyż wzajemnie się uzupełniają. Dodatkowo potwierdza je przedstawiona dokumentacja medyczna oraz opinie biegłych sądowych.

Sąd uznał opinie biegłych za kompletne i rzetelne. Opinie sporządzone zostały przez osoby posiadające wiadomości specjalne w danej dziedzinie po uprzednim przeprowadzeniu badania powoda. Tym samym Sąd w pełni podzielił wnioski opinii przyjmując je za swoje.

Poza sporem pozostaje fakt odpowiedzialności pozwanego za szkody wynikłe ze zdarzenia drogowego z dnia 16.08.2017 roku. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, a spór dotyczy wysokości zadośćuczynienia i zasadności roszczenia z tytułu poniesionych kosztów.

W utrwalonym już orzecznictwie sądów powszechnych uznany jest podgląd, zgodnie z którym przewidziane w art. 445 kc zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych (ból i inne dolegliwości), cierpień psychicznych (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia). Zadośćuczynienie ma charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego przyznaną jednorazowo.

Należy wskazać, że przy określeniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy; ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę wiek poszkodowanego, rodzaj doznanych cierpień i czas trwania dolegliwości wynikających ze zdarzenia.

Sąd miał na względzie to, że doznane przez poszkodowanego obrażenia ciała spowodowały trwałe uszczerbek na zdrowiu, którego wysokość biegły sądowy w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii ustalił na poziomie 8%. Z opinii biegłego wynika, że powód odniósł obrażenia, które są trwałe i nieodwracalne.

Z zeznań powoda i świadków wiadomo, że obecnie nie może on wykonywać niektórych czynności, nie może dźwigać, nadal odczuwa ból kręgosłupa.

Sąd wziął również pod uwagę sposób leczenia, któremu poddany został powód. Po wypadku powód musiał leżeć bez przerwy przez 3 miesiące, przez 4 miesiące musiał korzystać z gorsetu ortopedycznego J.. Przez długi czas zdany był na pomoc osób trzecich, co dla każdego człowieka, a tym bardziej młodego mężczyzny jest sytuacją niekomfortową. W tym czasie powód wymagał pomocy w wykonywaniu podstawowych czynności życia codziennego, takich jak: załatwianie potrzeb fizjologicznych, czynności higieniczne, mycie, przygotowywanie i spożywanie posiłków, sprzątaniu. Sąd stwierdził, że tego rodzaju utrudnienia stanowiły dla powoda znaczne obciążenie psychiczne i wzmagaly poczucie krzywdy. Powód przed wypadkiem był w pełni samodzielny, młodą, energiczną osobą. Zaczynał swoje życie małżeńskie, posiadał dobrą pracę oraz plany na przyszłość, zaś z dnia na dzień stała się osobą wymagającą pomocy i opieki ze strony osób trzecich, w tym przy podstawowych czynnościach higienicznych, co była dla niego kłopotliwa. Po wypadku z uwagi na dolegliwości bólowe powód musiał kilka razy zmienić pracę. Obecnie rozważa przekwalifikowanie się, co wymaga nakładów finansowych. Z uwagi na doznany uraz powód musiał zrezygnować z aktywności fizycznej związanej z jazdą na snowboardzie i rowerze. Niewątpliwie tego rodzaju zmiana prowadzonego trybu życia spowodowała po stronie powoda – młodego mężczyzny - znaczne poczucie krzywdy.

Sąd miał na uwadze to, że odczuwanie bólu jest uczuciem subiektywnym i charakterystycznym dla każdej indywidualnej osoby, co jest rzeczą powszechnie znaną, ale zarówno z opinii biegłych ortopedy i neurologa, jak i zeznań świadków i powoda wynika, że odczuwany przez niego bezpośrednio po wypadku ból był bólem o natężeniu dużym,

potem stopniowo malejącym do średniego i lekkiego - łącznie przez okres kilku miesięcy. Podkreślenia wymaga również to, że obecnie powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe związane z wymuszoną pozycją ciała, zmianą pogody, dłuższym stanem lub chodzeniem.

Podstawą do ustalenia wysokości zadośćuczynienia jest także skutek doznanych obrażeń również w zdrowiu psychicznym powoda. Powód po wypadku przyjmował leki uspokajające, obecnie nadal odczuwa lęk, gdy widzi samochód ciężarowy na drodze.

Biorąc pod uwagę te okoliczności Sąd stwierdził, iż kwota łącznie 40.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną doznaniem obrażeniami ciała nie jest kwotą symboliczną i odzwierciedla w formie pieniężnej rozmiar krzywdy, jakiej doznał powód, a ponadto nie jest uzależniona od statusu materialnego poszkodowanego. Uwzględniając, że powód otrzymał już od pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 11.138,00zł tytułem zadośćuczynienia zasadne jest żądanie pozwu co do dalszej kwoty 28.862,00 zł.

W pozostałym zakresie roszczenie o zadośćuczynienie jako wygórowane zostało oddalone.

Sąd stwierdził, że uzasadnione jest również żądanie powoda w zakresie żądania zwrotu kosztów opieki sprawowanej przez osoby trzecie.

W myśl art. 444 §1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszystkie wyniki z tego powodu koszty.

Sąd w pełni podziela utrwalone stanowisko judykatury, zgodnie z którym korzystanie z pomocy innej osoby i związane z tym koszty stanowią koszty leczenia w rozumieniu art. 444 § 1 kc. Legitymacja czynna w zakresie żądania zwrotu tych kosztów przysługuje poszkodowanemu niezależnie od tego, kto sprawuje opiekę nad nim (osoba bliska, np. żona lub osoba inna) (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73, OSNC z 1974r. nr 9 poz.147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 474/06, nie publ.)

Na podstawie opinii biegłego i zeznań powoda oraz świadków Sąd ustalił, iż powodowi niezbędna była pomoc osoby trzeciej przez okres 12 tygodni w zakresie podstawowych czynności dnia codziennego. Pomoc była konieczna przez okres 12 tygodni. Przez pierwsze 2 tygodnie pomoc ta była konieczna przez 4 godziny dziennie. Przez kolejne 2 tygodnie pomoc była konieczna przez 3 godziny dziennie, przez dalsze 4 tygodnie w wymiarze 2 godzin dziennie, a przez kolejne 4 tygodnie w wymiarze 1 godziny czasu, a zatem 182 godziny łącznie. Uwzględniając, że koszt jednej godziny opieki sprawowanej przez wyspecjalizowane podmioty wynosi 15,95 zł, a powód żądał zwrotu kosztów opieki za 168 godzin, Sąd uznał za uzasadnione żądanie powoda z tytułu kosztów sprawowania opieki osoby trzeciej w wysokości 2.091,60 zł. Łącznie powód domagał się z tego tytułu od pozwanego kwoty 2.679,60 zł, a pozwany przyznał jedynie kwotę 588 zł. Kwota żądana przez powoda nie wykracza ponad wymiar koniecznej opieki wskazany przez biegłego z zakresu ortopedii oraz koszt usług opiekuńczych, który jak wynika w pisma Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w R. w 2018 r. wynosił 15,95 zł za godzinę, zatem żądanie zasądzenia dalszej kwoty 2.91,60 zł z tego tytułu zostało uwzględnione.

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługuje żądanie pozwu co do kwoty 450,00 zł, z czego kwota 150,00 zł stanowiła koszt wizyty lekarskiej w dniu 18.01.2018 r. w (...), a kwota 300,00 zł koszt poniesiony w związku z transportem medycznym na wizytę kontrolną. Powód B. J. nie mógł korzystać z pomocy medycznej w ramach NFZ z uwagi na bardzo długi okres oczekiwania i konieczność szybkiego podjęcia leczenia. Nadto z uwagi na konieczność przebywania w pozycji leżącej powód zmuszony był przemieścić się na wizytę lekarską transportem medycznym, który w przypadku wizyty prywatnej nie był możliwy w ramach NFZ.

Podstawę prawną orzeczenia stanowią art. 444 § 1 kc, art. 445 § 1 kc, art. 362 kc oraz przepisy Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 roku (Dz. U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Odsetki zasądzono na podstawie art. 481 kc oraz art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 roku. W tym miejscu należy powołać się na wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 roku stanowiący, iż w sytuacji gdy zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine kc, uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu (V CSK 38/11, LEX nr 1129170).

Odsetki od roszczeń w zakresie zadośćuczynienia oraz zwrotu kosztów opieki zostały przyznane zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust 1 ustawy z 22.05.2013 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych i w związku z art. 817 k.c. W tym miejscu należy powołać się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2011 roku stanowiący, iż w sytuacji gdy zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu (V CSK 38/11, LEX nr 1129170). W zakresie zadośćuczynienia oraz odszkodowania dotyczącego zwrotu kosztów opieki należy wskazać, iż pozwany zawiadomienie o szkodzie przyjął najpóźniej 23.10.2017 roku, na co wskazuje pismo pozwanego z tej daty. Zatem 30-dniowy termin do wypłaty powodowi należnych świadczeń minął w dniu 22.11.2017 roku. Od kwoty 450,00 zł Sąd zasądził odsetki na mocy art. 481 §1 kc. Z kolei odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 15.000,00 zł należało zasądzić od dnia 5 lutego 2020 roku do dnia zapłaty. Powód zgłosił to roszczenie w pozwie, który został doręczony pozwanemu w dniu 18.02.2019 r., a zatem nie od dnia wniesienia, ale od dnia następnego po doręczeniu pozwu pozwany pozostaje w zwłoce w zapłacie kwoty 450 zł.

W pozostałym zakresie, tj. w tym zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 450 zł za okres wcześniejszy niż 19.02.2019 r., Sąd oddalił powództwo.

O kosztach orzeczono na mocy art. 100 kpc na koszty poniesione przez powoda składają się: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5.400,00 zł, opłata skarbową w kwocie 51,00 zł, opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 2.571,00 zł, wydatki związane z opinią biegłego w kwocie 1.041,21 zł. Pozwany poniósł koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 5.400,00 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa oraz wydatki związane z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłych. Powód wygrał proces w 59%, a pozwany w 41%. Stosownie do wyniku procesu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.156,41 zł.

Z: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego